శ్రీ రమణ జ్యోతి
నవంబర్ 2017

Sri Ramana Jyothi
November 2017

ఈ సంచికలో ...

IN THIS ISSUE ...

1.	**డా॥ కే.ఎస్. గారి 43వ ప్రవచనము**	డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి	**3**
2.	**శ్రీ భగవాన్ పాద సన్నిధిలో**	జి. శ్రీహరిరావు	**8**
3.	**భగవంతునికి ఆశ్రయమిచ్చిన వనిత**	చావలి రమాబాల	**12**
4.	**సంకల్పస్వేచ్ఛ**	డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి	**15**
5.	**బ్రహ్మశ్రీ నొచ్చూర్ వెంకటరామన్ గారి పరిచయం**	.	**21**
6.	**భగవాన్ రమణుల దైవిక లీలలు**	మల్లాది ఫణిమాల	**23**
7.	**The unfathomable Sri Bhagavan**	Gudipati Venkata Chalam	**26**
8.	**Introducing Brahmasri Nochur Sri Venkataraman**		**30**
9.	***Saayujyam* - Absolute Union**	V. Krithivasan	**31**
10.	**Bhagavan's Grace and Name**	Sri Swami Ramdas	**35**
11.	**Siruthonda Nayanar..**		**38**
12.	**Finding the Way Out**		**42**

Karthikai Deepam Celebrations 2nd December 6.00 - 7.00 p.m. at Sri Ramana Kendram, Hyderabad.

డిసెంబర్ 2వ తేదీ సాయంత్రం 6 గం॥ల నుండి 7 గం॥ల వరకు శ్రీరమణకేంద్రం హైదరాబాదు నందు కార్తీక దీపోత్సవం జరుపబడును.

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు : కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్
(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు, శ్రీరమణకేంద్రం)

Editorial Board: Telugu: **Dr. V. Ramadas Murthy, Malladi Phanimala, Katravulapalli Subbalakshmi**
English: **V. Krithivasan, N.S. Ramamohan, Sneha Choudhury**

ఆధ్యాత్మికత, గర్వము, ఒకే చోట వుండజాలవు

ఆంగ్ల మూలం: డా॥ కే.యస్. గారి 43వ ప్రవచనము

(గత సంచిక తరువాయి)   తెలుగు అనువాదం: డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి

దైవిక శక్తి అన్నిటిని శాసిస్తుంది

ఈ విశ్వాన్ని అదుపు చేసే దైవిక శక్తి ఒకటి వుంది. మనం అది అసాధ్యం అని భావిస్తాం. జబ్బు చేసినప్పుడు మనం డాక్టరును సంప్రదిస్తాం. నయమవుతుంది. ఒక్కొక్కసారి డాక్టర్లు లేని చోట జబ్బున పడతాం. అలాంటప్పుడు ఈ జబ్బు ఇప్పుడెందుకు వచ్చిందని బాధపడతాం. చిన్న తలనొప్పిలాంటిది మళ్ళీ మళ్ళీ వస్తుంటే కొన్నాళ్ళ తరువాత డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్తాం. అప్పుడు అతను 'స్పెషలిస్ట్'ను సంప్రదించమంటాడు. ఏ ఆరునెలలకో అది తీవ్రమవుతుంది. అలా డాక్టర్లను మారుస్తూపోతుంటే ఒక దశలో, "నీవు అశ్రద్ధ చేశావు, జబ్బు ముదిరింది. ఆపరేషన్ చెయ్యాలి" అంటాడు. నయం కాక వ్యక్తి చనిపోతాడు. సమయానికి డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్ళినా ఒక్కొక్కసారి నిజమైన కారణం గుర్తించలేక పోవచ్చు. గుర్తిస్తే అది భగవంతుని గొప్పదనం వల్ల జరిగిందని అనుకోవాలి. లేకుంటే మనం డాక్టరును తిట్టుకుంటూ వేరొకరి దగ్గరికి వెళతాం. అప్పుడప్పుడు మందు పనిచేయక మరో మందు ఇచ్చి వుండవలసినదని చెబుతారు. మనకు ఎలా తెలుస్తుంది, ఏ మందు ఇవ్వాలని? రోగి బాగుపడాలనే డాక్టరు మందు ఇస్తారు. అంతవరకు అతని బాధ్యత. మరి విరుద్ధ ఫలితాలు ఎందుకు వస్తాయి? డాక్టరు బ్యాండేజీ వేస్తే నయం కావాలి. మరి కాలేదంటే? శ్రీరామకృష్ణులు ఇలా అనేవారు నయం చేయడమనేది భగవంతుని చేతిలో వుంది. లేకుంటే బ్యాండేజీ వేసుకున్న వాళ్ళందరూ ఇప్పుడు బ్రతికి వుండి వుండాలి."

ఆ మాటకొస్తే, కోట్లకొలది జనం చిన్న గ్రామాలలో వుండేవారు వెంటనే డాక్టరు దగ్గరికి ఎలా వెళ్ళగలరు? ఏ మూలికలో, ఆకునో వాడి నయమవుతుందని నమ్ముతారు. ఆఫ్రికా వంటి చోట్ల 'విచ్' డాక్టర్లు వుంటారు. వాళ్ళు మందులేవీ లేకుండ జబ్బును నయం చేస్తారన్న నమ్మకం వుంటుంది. ఇక కొంతమంది చేతిబొటనవేలి స్పర్శతో అదృశ్య శక్తిని రోగిలోనికి పంపి నయం చేస్తారు. మన దేశంలో కూడ జ్ఞానులు స్పర్శ, చూపు, లేదా తమ తీవ్ర ఆలోచనతో కూడ రోగిని బాగుచేయగలవారున్నారు. కాని వారు రోగిని తమ శక్తితో నయం చేసినప్పుడు ఇతరులకు తెలియకుండ తాము ఆ బాధను అనుభవిస్తారు. శ్రీరామకృష్ణులకు, రమణ మహర్షికి, ఏసుక్రీస్తుకు జరిగినది ఇదే. ఏసుక్రీస్తు బాహాటంగానే, ''మీ పాపాలను నశింప జేయడానికి నేను వచ్చాను'' అన్నాడు.

రష్యా వాళ్ళు రూపొందించిన 'క్రిల్లియన్ ఫోటోగ్రాఫీ'' ప్రక్రియలో ఫోటో తీయబడిన వ్యక్తి చుట్టూ ఒక ప్రభ, ప్రకాశ వలయం (ఆరా) కనిపిస్తుంది. అలాంటప్పుడు ఆ శక్తి వున్న ఒకరు ఇంకొక వ్యక్తి (రోగి) బొటనవేలిని తన బొటనవేలి మీద పెడితే, 15 నిమిషాల తరువాత రోగి యొక్క బొటనవేలి 'ఆరా' తగ్గినట్లు క్రిల్లియన్ ఫోటోతో తెలుస్తుంది. ఆ శక్తి వున్న వాళ్ళు అది ఎలా జరుగుతుందంటే చెప్పరు. తాము ఏదో మేలు చేస్తున్నట్లు భావించరు కూడ. చనిపోయిన వ్యక్తి చుట్టూ ప్రభ వుండదు.

అద్భుతాలు జరుగుతాయి

జ్ఞానులు, ఋషుల సన్నిధిలో ఎన్నో సంఘటనలు జరుగుతాయి. తాను అద్భుతాలు చేస్తున్నట్లు ఏసుక్రీస్తుకు తెలుసా? సూర్యుడు

ఉదయించినప్పుడు కూడ ఎన్నో కార్యాలు జరుగుతాయి. సూర్యుడు, ''నేను ఉదయించాను, లేవండి'' అని తట్టి లేపడు. విశ్వానికే మూలమైన సూర్యుడు ఇవన్నీ పట్టించుకోడు. సంఘటనలు జరుగుతాయి. కాని మనం కోరిన విధంగా అవి జరగవని భగవాన్ అంటారు. నా గురువు అద్భుతాలు ప్రదర్శించకపోతే ఇతర గురువు లెవరు అద్భుతాలు చేయలేరని చెప్పలేము. దేశం నుండి దారిద్ర్యాన్ని ఎందుకు రూపుమాపగూడదు? అని అడగవచ్చు. విశ్వవ్యాప్తంగా ఎవరూ అద్భుతాలను చేయలేరు. అంతేగాకుండ ప్రతి సందర్భంలో అద్భుతాలు జరగవు. ఎవరికీ సమస్యలు వుండవని శ్రీకృష్ణుడు, శ్రీరాముడు భరోసా ఇవ్వలేదు. నీవు దేవుడిని ప్రార్థిస్తే, ఆయన సమస్యలన్నిటిని తట్టుకునే శక్తిని మాత్రం ఇవ్వగలడు.

శ్రీకృష్ణునికి అతి ప్రీతిపాత్రుడైన అర్జునుడు అభిమన్యుని మరణంతో పుత్రశోకం అనుభవించాడు. ఆ హత్య అతిక్రూరంగా జరిగింది. శ్రీకృష్ణునికి అభిమన్యునిని బ్రతికించే శక్తి లేదా? కాని అతను మాత్రం అది అంతే, అలా జరిగింది అన్నాడు. బ్రతికిస్తానని చెప్పలేదు. అదే కృష్ణుడు, ఇంద్రుని కోపాగ్నికి భయంకరమైన వర్షం పడితే, గోవర్ధన పర్వతాన్ని చిటికిన వేలిమీద ఎత్తి, ఎందరో మనుష్యులను, జీవాలను రక్షించాడు. పరీక్షిత్తు మృతిచెందిన శిశువుగా పుట్టాడు. వంశాంకుర మైన శిశువు చనిపోయి పుడితే, అక్కడ చుట్టూ వున్న ఋషులు, ఒక నిత్య బ్రహ్మచారి తాకితే శిశువు బ్రతుకుతాడన్నారు. కాని అలా ఎవరూ ముందుకు రావడానికి సాహసించలేదు. శారీరకంగా బ్రహ్మచారులే గాని మానసికంగా అలా వున్నట్లు వారికి నమ్మకం లేదు. అక్కడే వున్న శ్రీకృష్ణుడు ఏమీ అనలేదు. చివరికి, అందరూ శిశువు దేహాన్ని శ్రీకృష్ణుడు

తాకాలని కోరారు. తనంతట తాను ముందుకు రాకున్నప్పటికి, అందరూ కోరడం వల్ల దేహాన్ని తాకాడు, శిశువు బ్రతికాడు. ఇలాంటి సందర్భాలు యుగాలుగా జరుగుతున్నాయి. గురువు గురించి మనం ఏమైన ఆక్షేపిస్తే, గురువుకు ఏమీ కాదు. అది మనం ఆధ్యాత్మికంగా ఎంతటి నీచస్థాయిలో వున్నామో తెలుపుతుంది. అందుకే, మన సంగతే మనకు తెలియనప్పుడు ఇతరులను తప్పు పట్టరాదని భగవాన్ అంటారు.

శంకర భగవత్పాదులు పరకాయ ప్రవేశం చేశారు. ఒక రాజు యొక్క శరీరంలోనికి ప్రవేశించారు. మన పరిమితమైన తెలివితో మనం దీనిని నమ్మకపోవచ్చు. మరి చరిత్ర పుస్తకాలలో హుమాయున్ ప్రాణాపాయ స్థితిలో అతనిని బ్రతికించడానికి అతని బదులు బాబరు చనిపోయాడని చదివాం. అదేదో కాకతాళీయంగా జరిగిందని అనుకుంటాం కాని అలాంటివి జరుగుతూనే వుంటాయి. మన ప్రాచీన ఋషులు, జ్ఞానులు అలాంటివి ప్రదర్శించినప్పుడు వాటిని గురించి చెప్పుకోరు. కాని, ఏదో ఒక దశలో ఎవ్వరూ కాపాడలేరు. లేకుంటే అందరూ ఈ పాటికి బ్రతికి వుండాల్సిందే.

ఇది చేయాలి, ఇంకొకటి చేయాలి, అదుపులో పెట్టుకోవాలి ఇలాంటి ఎన్నో కోరికలు తలెత్తుతుంటాయి. మన కోరికలను అదుపు చేయగలిగినది భగవంతుడు ఒక్కడే. మనం మనసు మూలాన్ని అన్వేషిస్తూపోతే, మనసూ లేదు, కోరికలూ లేవని తెలుస్తుంది. అసలు మనస్సునే నశింపజేయవచ్చు. కేవలం మన ప్రయత్నంతోనే మనసును అదుపు చేయాలని చూస్తే, అది కొంతకాలంపాటే సాగుతుంది. హఠాత్తుగా ఒకరోజు విపరీతమైన కోపం వస్తుంది. కోపాన్ని తొక్కిపెట్టి వుంచడమే దానికి కారణం. పరిస్థితి ఒక స్ప్రింగ్ లాంటిది. బాగా

నొక్కిపెట్టి వుంచితే, తరువాత అది వెనక్కి తంతుంది. మంచి పుస్తకాలు చదివినప్పుడు, ఒక సినిమా చూసినప్పుడు లేదా మంచి వర్ణచిత్రాన్ని చూసినప్పుడు, మానసిక ప్రశాంతత కలుగుతుంది. కాని అది ఒక కెరటం లాంటిది మాత్రమే. సంపూర్ణ శరణాగతి చేసినప్పుడే మనసు పూర్తిగా అదృశ్యమౌతుంది. అలా మనసు పూర్తిగా నశించినప్పుడు, ఇంకేముంది, అంతా చిదానందరూపా శివోహం, శివోహం. నీవే శివుడైనప్పుడు శాంతిని అనుభవిస్తావు. ఇక దేనివల్ల ప్రభావితం కాము. కాని భగవంతుని కృప వల్ల మాత్రమే అది సాధ్యం.

ఒక ఫోటోను తీసినప్పుడు, ఒకసారి ఫిల్మ్ మీద చిత్రం ఏర్పడితే, ఆ తరువాత ఆ ఫిల్మ్ ఏమీ కాదు. దాని మీద మరేది పడినప్పటికి, ఫిల్మ్‌కు ఏ తేడా వుండదు. ఫిల్మ్ మీద మనం అనుకున్న చిత్రం పడేవరకు మాత్రం జాగ్రత్తగా వుండాలి. అలాగే, మనసు మీద భగవంతుని కృప పనిచేసిన తరువాత ఈ ప్రపంచంలో మరేదీ మనసుపై ప్రభావం చూపలేదు. *(సమాప్తం)*

*　　*　　*

పోనాడి వెలి విషయముల
ప్రాణనిరోధనమున మనసు బంధించినినున్ ।
ధ్యానించు యోగి కాంచును
లోన ననూనమగు నీ వెలుఁగు నరుణాద్రీ ॥

(శ్రీ అరుణాచల పంచరత్నము)

శ్రీ భగవాన్ పాద సన్నిధిలో (At the feet of Bhagavan)

ఆంగ్లమూలం: టి.కె. సుందరేశ అయ్యర్
(గత సంచిక తరువాయి) తెలుగు అనువాదం: జి. శ్రీహరిరావు

శ్రీ భగవాన్‌కృత అక్షరమణమాల నుండి గ్రహించిన యీ క్రింది రచనలు చదివినపుడు మన హృదయాలలో ఆ అరుణాచలుడు నిక్షిప్తుడగుట తథ్యము:

1. లో దూరి లాఁగి నీ లో గుహను జెఱగా
నమరించి తేమొకో యరుణాచలా

2. ఎవరిఁకిగా నన్ను నేలితి, విడిచిన
నఖిలము నిందించు నరుణాచలా

3. ఈ నింద తప్పు, నిన్నేటికిఁ దలపించి
తిఁక విడువారెవ రరుణాచలా

4. గిరి రూపమైనట్టి కరుణాసముద్రమా
కృపఁ జేసి నన్నేలు మరుణాచలా

5. సుఖ సముద్రము పొంగ వాఙ్మనము లడంగ
నూరక నమరు మం దరుణాచలా

6. తాఁకి కృపాకరము నను గలియకున్న
నిజము నశింతుఁ బ్రోవరుణాచలా

7. నగకు నెడము కాదు నిన్వెదకిన నన్నుఁ
గను కృపానగ వేసి యరుణాచలా

8. నీవు నే నణఁగ నిత్యానందమయముగ
నిలుచు స్థితి కరుణిం పరుణాచలా

9. మృదులతన్ నేఁ బ్రాపు లేక వాడఁగనీక
పట్టు కొమ్మయి కావు మరుణాచలా

10. రేయింబవలు లేని బట్ట బయటి యింట
రమియింపగాఁ రమ్ము అరుణాచలా

ఈ క్రింది పద్యములలో అత్యున్నతమయిన వేదాంతము నిక్షిప్తమై యున్నది:

1. కన్నుకుఁ గన్నయి కన్నులేక కను నిన్
గనువారెవరు, గను మరుణాచలా

2. తిండిని నిన్జేరి తిని తిన నా నేను
శాంతమై పోవుదు నరుణాచలా

3. తానేను దానను తత్వ మిద్దానిని
తానుగాఁ జూపింతు వరుణాచలా

4. చింతింప కృపపడ సాలీడు వలెఁ గట్టి
చెఱపెట్టి భక్షించి తరుణాచలా

స్తుతి పంచకములో రెండవది 'నవమణిమాల'. ఈ 'మణులు' వివిధ సందర్భములలో పాదగబడినవి. చదువరులు భిన్న మనస్తత్వముల వారలయిననూ, యీ 'మాల' వారి నందరినీ విశేషముగా ఆకర్షించును.

ఈ మాలలో మొదటి పద్యము నిశ్చలుడగు అరుణాచలుని నాట్య సౌందర్యమును వివరించును. రెండవ పద్యము, "అరుణాచల" శబ్దమును "సత్-చిత్-ఆనందము"తో పోల్చి అభివర్ణించును. ఇచ్చటి విశేషమేమన, యితర పుణ్యస్థలములలో శక్తి నాట్యము చేయగా

శివుడు తిలకించును. కాని, యిచ్చట, జగన్మాత (శక్తి) నిశ్చలమై శివునిలో ఐక్యమై పోవగా, అరుణాచలుడే నర్తించుట. పదికమూ, అష్టకము, తరువాతి రెండు రచనలు. వాటి స్థాయి వేరు.

'నీ కరుణ వల్ల', అని పదికము మొదలవుతుంది. ఈ పదము శ్రీ భగవాన్ మస్తిష్కములో లెక్కకు మించినన్నిసార్లు గింగుర్లెత్తగా, వారు దానిని తోసివేయ ప్రయత్నించిరి గాని ఫలితము లేక పోయెను. పదే, పదే ఆ వాక్యము వారిలో ప్రకాశించి, శ్రీ భగవాన్ దృష్టిని తన వైపు మరల్చుకొన్నది. చివరకు శ్రీ భగవాన్ రచన ఆరంభించిరి. వ్రాయుట మొదలు పెట్టగనే అద్భుతముగా పది పద్యములు జల ప్రవాహమువలె బయటకు వచ్చినవి. ఆ ప్రవాహసరళి సరియైనదని తోచిననూ, ప్రవాహము పూర్తి కాలేదని శ్రీ భగవాన్ భావించిరి. ఆ ప్రవాహమటులనే కొనసాగినది. కొత్త స్వరూపార్థములను సంతరించు కొని 'అష్టకముగా' రూపొందినది.

పదికము దివ్యానుగ్రహము కొరకు ఒనర్చిన ప్రార్థన కాగా, అష్టకము అరుణాచల మహాత్యమును బహు విపులముగా వర్ణించిన అద్భుత రచన. సచ్చిదానంద స్వరూపమయిన దివ్యాత్మ చరాచర ప్రపంచమంతటనాక్రమించు వైనము అష్టకములో వివరింప బడినది. అంతయే కాదు. ఆ ఆత్మస్వరూప మూలమునకు చేరుకొని శాశ్వత శాంతిని అనుభవించుటకై అవలంబించవలసిన పద్ధతిని, యెన్నుకొనవలసిన మార్గమును కూడా అష్టకము విశదపరుచును.

పదికములలో (10,11) పద్యములను పరిశీలించెదము:

"నేనొక అద్భుతమును చూసితిని; పర్వత రూపములోనున్న అయస్కాంతమది; మన జీవితములనే తన వైపు ఆకర్షించి లాగి

వేసుకొనును. ఒక్కసారి ఆ ఆకర్షణలో పడినచో, జీవితంలోని కష్టము లన్నియు సమసిపోవును. నిన్ను తన వైపు లాక్కుని, నిశ్చలు చేసి, నివేదించిన నైవేద్యము వలె కబళించి వేయును. ఏమి యీ అద్భుతము! మనుజులారా, యిది తెలుసుకొని మిమ్ములను మీరు కాపాడుకొనుడు. ఈ అద్భుతవే అరుణగిరి రూపంలో మీ హృదయములలో ప్రకాశించుచున్నది''.

''నాబోటివారు యెంతో మంది ఆ అయస్కాంత ఆకర్షణ కేవలం పరమాత్మ ఆకర్షణయే అని గ్రహించి తాదాత్మ్యం చెంది యున్నారు. ఈ భౌతిక ప్రపంచ జీవనం పట్ల విరక్తి చెంది, ప్రాపంచిక జీవితంలో నిమిడియున్న కష్టములు, దుఃఖములు తట్టుకొనలేక వేసారి పోయి జీవితమును అంతము చేసుకుందామనుకునేవారు, ఒక్కసారి తమలోనే అంతర్లీనమయిన యీ దివ్యమయిన ఔషధాన్ని తలచుకొనిన, బాధలన్నీ మటుమాయమగును. ఆ దివ్యౌషధమే అరుణాచలము. *(సశేషం)*

*　　*　　*

మనసు నీ కల్పించి య
రుణాద్రి సర్వమును నీదు రూపుగ నెపుడున్ ॥
గనుచు ననన్య ప్రీతిన్
నిను గొలువ జయించు మునిఁగి నీ సుఖమందున్ ॥

(శ్రీ అరుణాచల పంచరత్నము)

భగవంతునికే ఆశ్రయమిచ్చిన వృద్ధ వనిత

- చావలి రమాబాల

అద్భుతమైన శిల్పకళలతో కూడిన బృహదీశ్వరాలయము అనెడి ప్రసిద్ధ శివాలయము 11వ శతాబ్ది యందు రాజరాజచోళునిచే తంజావూరులో నిర్మింపబడినది. 218 అడుగుల ఎత్తైన ఈ ఆలయ గోపురము అన్ని ఆలయ గోపురములలో పెద్దది. ఈ ఆలయ నిర్మాణములో శిల్పులు రాతిపలకలు కదలకుండా అమరునటువంటి ప్రక్రియను వాడిరి. గ్రానైట్ రాళ్ళను ఆకారమునకు కావలసినట్లు మలచి, పాలిష్ చేసి ఖచ్చితముగా అవి రాతికి, రాతికి మధ్యలో ఖాళీ లేకుండా సమముగా అమరునట్లును, అదే సమయములో కట్టడ నిర్మాణములో లోపము లేకుండునట్లును చేసిరి.

ఈ ఆలయమున అత్యంత పెద్దదైన నంది ఉండుట గర్వకారణము. ఈ ఆలయ శివలింగమే 18 అడుగుల ఎత్తైనది. అందువలన ఈ లింగమునకు బృహదీశ్వరలింగమని పేరు వచ్చినది. వందలాది ఏనుగులు సమీపమున ఉన్న రాతి గనుల నుండి రాళ్ళను మోసుకొని వచ్చెడివి. 90 టన్నుల బరువు వుండెడి రాతిని లాగుకుని వచ్చుటకు ఆరు కిలోమీటర్ల దూరము నుండి అనుకూలమైన వాలు మార్గమును వేసినారు. గర్భగుడిలోని విగ్రహ పైకప్పులో ఉండెడు అందమైన విమాన గోపురమునందు సరిగ్గా అమర్చుటకు ఆ రాతిని వాడినారు. ఈ ఆలయము చాలా విశాలవంతమైనది.

రాజరాజ చోళుడు గొప్ప శివభక్తుడు. ఆలయ నిర్మాణము క్రీ॥శ॥1010 యందు పూర్తి అయినది. ఈ కార్యసిద్ధితో రాజు ఆహ్లాద భరితు డాయెను. ఈ తరుణంలో భగవంతుడైన శివుడు తన లీలను

ప్రదర్శింప తలచి, ఒక నిగూఢమైన నిజమును రాజునకు తెలియపర్చ తలచెను. రాజు తానే ఈ పృథివిలో శివునకు అంత గొప్ప ఆశ్రయము కల్పించెనని భావించునట్లు చేసెను. తాను సాధించిన కార్యమునకు పొంగిపోవు చుండగా రాజుకు ఒక రాత్రి విచిత్రమైన కల వచ్చెను. ఆ కలలో శివుడు తనకు ఆశ్రయము కల్పించినది నిజముగా ఒక వృద్ధురాలని రాజుకు చెప్పెను. రాజు ఆశ్చర్యచకితుడై లేచెను.

రాజు అసలు జరిగినది ఏమిటి అని ఆలోచించక ఆ కలను విస్మరించెను. కాని రాజుకు ఆ కల మరల వచ్చెను. అప్పుడు రాజుకు ఆ వృద్ధురాలు ఎవరు? ఏమి జరిగినది? శివుడు ఆమెయే తనకు ఆశ్రయమిచ్చినది అని చెప్పుటకు ఆమె ఏమి చేసినది, అను ఆత్రుత కల్గెను.

రాజు తన మంత్రులను, సలహాదారులను అడిగెను. ఎవరూ ఆయనకు సహాయపడలేరు. ఆఖరికి రాజు స్థపతి (అనగా ముఖ్య శిల్పుని) అతని బృందమును పిలిచి వారికి తన కలను వివరించి, ''మీకు దీని అర్థము తెలియునా'' అని అడిగెను.

అది వినగానే స్థపతి చలించినవాడై, కన్నీటి పర్యంతమై గుర్తుంచు కొనవలసిన ఈ కథను రాజుకు చెప్పెను. ''ఓ రాజా! భగవంతుని ఆటలు నన్ను మైమరపించినవి. మేము చాలా సంవత్సరములుగా శిల్పములను చెక్కుటలో కష్టపడునప్పుడు ఒక వృద్ధురాలు రోజూ మమ్ములను కలిసెడిది. ఆమె చాలా పేదది. అయినను గొప్ప భక్తి కలది. రోజూ ఆమె పెద్ద మొత్తములో మజ్జిగ తెచ్చి మా కందరికి మధ్యాహ్న సమయములో పంచెడిది. ఆమె మా పనిని అభినం దించెడిది. మరియు సాక్షాత్తు శివుని ఆలయ నిర్మాణము చేయుటకు

మేమందరము ఎంతో అదృష్టవంతులము అని చెప్పెడిది. ఆలయ నిర్మాణము ముగియుటకు ముందు ఆమె గతించినట్లుగా మాకు తెలిసినది. ఆమె, కుంబాభిషేకము చూచుటకు లేదే అని మేమెంతయో విచారించితిమి. ఆమె జ్ఞాపకమును ఎటులైనను గౌరవించ వలయునని మేము భావించితిమి. అందుచేత మాకు మజ్జిగ పంచునప్పుడు రోజూ ఆమె కూర్చునే పెద్ద రాయినే దేవాలయ విమానముగా మలచితిమి. ఒకే గ్రానైట్ రాయితో కూడిన అద్భుత విమానమే శివునిపైన వున్నది'' అని చెప్పెను.

రాజు భగవంతుని మాటలు అర్థము చేసుకున్నవాడై వినమ్రుడై, శివునికి గొప్ప ఆశ్రయమునిచ్చిన భాగ్యము ఎవరో తెలియని వృద్ధ స్త్రీకి మాత్రమే దక్కునని భావించెను. భగవంతుని లీలలు వర్ణించుట మనకు సాధ్యము కాదు. భగవత్ సేవ యందు ధనిక, పేద భేదము లేదు.

శ్రీరమణార్పణమస్తు

బలహీనులైనవారికి
బలమీవని శ్రుతులు నొక్కి పలికిన పలుకుల్ ।
తలపోసి కర్ణధారిగ
నిలబడి యీ కలము దరికి నీడ్వవె రమణా ॥

(సూరినాగమ్మ గారి “విన్నపము”)

సంకల్ప స్వేచ్ఛ

('మౌంటెన్ పాత్' - అక్టోబర్-డిసెంబర్, 2008 (సంపుటి 45, సంచిక 4) లో శ్రీ జాన్ గ్రైమ్స్ "ఫ్రీ విల్" అన్న శీర్షికతో రచించిన వ్యాసం నుండి ఎన్నుకొనబడిన భాగాల అనువాదం)

- డా. వి. రామదాస్ మూర్తి

స్వేచ్ఛ ఉందా?

వ్యక్తికి వున్న సంకల్ప స్వేచ్ఛ గురించి, అంతకు పూర్వమే అతని విషయంలో నిర్దేశింపబడిన నిర్ణయాలను గురించి, రమణ మహర్షి యొక్క అభిప్రాయాలు చాలా ఆశ్చర్యకరంగా వుంటాయి. మహర్షి ఉద్దేశంలో సాధారణ స్థాయిలోని వ్యక్తులు పుట్టుక నుండి మరణం వరకు పూర్వమే నిర్దేశింపబడిన కొన్ని కార్యకలాపాలు జరుపుతూ, నిర్ణయించబడిన అనుభవాలను పొందుతారు. అవన్నీ కూడ అంతకు ముందు చేసిన కర్మలు, చేసుకున్న ఆలోచనల ఫలితాలే. వ్యక్తి విషయంలో ఏదైనా స్వేచ్ఛ వుందని అనుకొంటే అది నిజానికి తాను కర్త కాదని, అనుభవించే వాడూ కాదని గట్టిగా గుర్తించడం ఒకటి మాత్రమే. అసలు ఆత్మయొక్క అవగాహన కలిగినప్పుడు, 'స్వేచ్ఛ', 'పూర్వ నిశ్చితం' అన్న మాటలు విలువను కోల్పోతాయి. ఎందుకంటే, ఆత్మ కర్మలు చేయదు, అనుభవం పొందదు; అటు స్వేచ్ఛగా వుండదు, బంధింపబడదు. ఆత్మకు ఎప్పుడూ, ఏమీ జరగదు. అలాంటి పదాలు, భావాలు ఈ విషయంలో అర్థరహితాలు.

అయితే, మానవులందరూ ఏ విధంగా కూడ తప్పించుకోలేని విధి ప్రభావితులేనా, లేదా భవిష్యత్తు గురించిన స్థితిగతులను సృజించుకునే శక్తి మనకు నిజంగా వుందా? సామాన్యుడిని మొదలుకొని తత్వవేత్తలు,

వేదాంతులను కూడ ఈ ప్రశ్న అనాదినుండి పీడిస్తూనే వుంది. మహర్షితో జరిపిన తన సంభాషణలలో తేలిన కొన్ని విషయాలను ఆర్థర్ ఆస్బార్న్ ఇలా చెప్పారు. "జీవితంలో ఏది జరగాలని వుందో అది తప్పక జరిగి తీరుతుందని మహర్షి ఒక రాజీలేని ధోరణిలో తమ బోధనల ద్వారా తెలిపేవారు. కాని అదే సమయంలో, జరిగే ప్రతి విషయమూ ప్రారబ్ధాన్ని అనుసరించి, కారణ-ప్రభావాల బేరీజు పట్టికలో నిర్దేశించిన ప్రకారం ఒక చట్టాన్ని బోలిన కఠిన రీతిలో సంభవిస్తుందని కూడ బోధించారు. మహర్షి మాత్రం ఈ సంకల్ప స్వేచ్ఛ, విధి, వీటికి సంబంధించిన చర్చల్లో తలదూర్చేవారు కాదు. ఎందుకంటే, మానసిక స్థాయిలో ఆలోచించినప్పుడు ఈ రెండు సిద్ధాంతాలూ వ్యతిరేకవాదనలుగా అనిపించినప్పటికీ, అవి రెండూ సత్యాన్ని ప్రతిఫలించేవిగా వుండవచ్చు. ఎవరు విధిబద్ధులో, ఎవరికి సంకల్ప స్వేచ్ఛ వుందో, నీవే కనుక్కోమనేవారు".

ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వ భావన

అద్వైత దృష్టితో చూసినప్పుడు సంకల్ప స్వేచ్ఛ, విధినిశ్చితం అన్న ఈ ప్రశ్నలకు తావులేదు. కాని ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం అన్న భావన వున్నంత కాలం, సంకల్ప స్వేచ్ఛ వ్యక్తికి వుందా, లేదా అని ఊహించుకోవడం జరుగుతూనే వుంటుంది. అసలు మూర్తిమంతమన్నదే ఒక భ్రమతో కూడిన భావన. ఈ పరిస్థితి ఎలా వుంటుందంటే, రేడియో సంగతి తెలియని వాళ్ళు రేడియోలో వున్న వ్యక్తి పాటను ఒకే రకంగా ఎందుకు పాడాలి, కొద్దిగా మార్చుకోలేడా అని చర్చించడం లాంటిది. అసలు విషయం ఏమిటంటే ఆ డబ్బాలో మనిషి ఎవ్వరూ వుండడని గుర్తించక పోవడం కారణం. అలాగే, అహంతకు స్వేచ్ఛ వుంటుందా అన్న ప్రశ్నకు

అహంత అంటూ ఒకటి లేదన్నదే జవాబు. అందుకే ఇలాంటి ప్రశ్నలను ఎదుర్కొన్నప్పుడు కూడ భగవాన్ ''అసలు సంకల్ప స్వేచ్ఛ వున్నదని గాని లేదా తాను విధి బాధితుడనుకునేవాడు గాని ఎవరు'' అని ఎదురు ప్రశ్న వేసుకోమనేవారు.

మరొక సందర్భంలో మహర్షిని ఆస్బార్న్ ఇలా ప్రశ్నించారు: ''మనిషి జీవితంలో అతడు జన్మించిన దేశం, జాతీయత, కుటుంబం, వృత్తి, వ్యాపకం మొదలైన ప్రధాన విషయాలు మాత్రమే ఈ ప్రాచీన కర్మల ఫలితంగా పూర్వమే నిర్ణయింపబడుతుందా? అతి చిన్న విషయాలు, అంటే, ఒక కప్పును చేతిలోనికి తీసుకొనడం, ఒక గదిలో నుండి మరొక గదిలోనికి వెళ్ళడం మొదలైన వాటి విషయంలో కూడ పుట్టుకకు ముందే నిర్ణయం జరిగి వుంటుందా?'' మహర్షి ప్రతి సూక్ష్మ విషయం, చర్య, ప్రతి చిన్న అనుభవం అన్నీ పుట్టుకకు ముందే నిర్ణయింపబడి వుంటాయని జవాబు ఇచ్చారట. ''అయితే, ఈ మనిషి అనేవాడికి బాధ్యత అంటూ ఏమి వుంటుంది, ఏ సంకల్పం విషయంలో స్వేచ్ఛ వుంటుంది'' అని ఆస్బార్న్ తిరిగి అడిగితే, మహర్షి జవాబు ఇలా వుంది: ''అసలు శరీరం యొక్క ఉనికి ఎందుకు ఏర్పడింది? జీవితంలో ఏమి చేయాలని నిర్ణయింపబడివుందో వాటిని నిర్వర్తించడానికే. ఇక స్వేచ్ఛ మాటకు వస్తే, మనిషి తాను శరీరం కాదన్న భావన ఏర్పరచుకొనడానికీ, తన చర్యల ఫలితంగా ఏర్పడే సుఖ, దుఃఖాలకు చలించక, నిశ్చలంగా వుండడానికి, స్వేచ్ఛ అతనికి ఎల్లప్పుడూ వుండనే వుంటుంది''.

రమణ మహర్షిని తనతో కూడ మదురైకి వాపసు తీసుకెళ్ళాలన్న ఉద్దేశంతో వారి తల్లి తిరువణ్ణామలై వచ్చి ఆ కోరికను వెలిబుచ్చారు. దానికి జవాబుగా మహర్షి ''సర్వవ్యాపకుడైన సృష్టికర్త ప్రతి జీవిని తన

ప్రారబ్ధ కర్మ (పూర్వ కర్మ)ను అనుసరించి, దానికి తగినట్లుగా అతని చేత పాత్రను పోషింపజేస్తాడు. ఏది జరగగూడదని విధించబడిందో, ఎంత గట్టిగా ప్రయత్నించినప్పటికీ, అది జరగదు. ఏది జరగాలని నిశ్చయింపబడి వుందో, ఆపడానికి ఎంత ప్రయత్నించినప్పటికి, జరిగి తీరుతుంది. ఇది తథ్యం. అందుకే వూరికే వుండడమే ఉత్తమం'' అన్నారు.

విరుద్ధ దృక్పథమా?

దీన్ని ఎలా అర్థం చేసుకోవాలి? రమణులు తమ స్వానుభవ దృక్కోణం నుండి, తమ స్వంత వాక్యాలలో ప్రారబ్ధ సిద్ధాంతాన్ని బలపరిచారని చెప్పవచ్చు. సహజ విశ్వాసానికి బహు విరుద్ధంగా కనిపించే ఆ దృక్పథాన్ని అంత ఖచ్చితంగా వెలిబుచ్చడం అమిత భయాందోళనలను కలిగించి, నమ్మశక్యం లేనిదిగా అగపడుతుంది. కాని వారు మాత్రం ''ఈ విషయాన్ని అంగీకరించడం, లేదా దాని నుండి విభేదించడం అన్నది నీ మీద ఆధారపడిలేదు. నీకు వున్న స్వేచ్ఛ ఒక్కటే. మనసును అంతర్గతం చేసి అక్కడే అన్ని కర్మలను త్యజించడం మాత్రమే'' అని నిష్కర్షగా చెప్పారు.

మరొకసారి, ''నేను వ్యక్తిని అన్న భావన వున్నంత వరకు, సంకల్ప స్వేచ్ఛను గురించిన ఆలోచనలు అల్లుకుని వుంటాయి. అందుకే ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాలు కూడ దీనిని గుర్తించి స్వేచ్ఛా సంకల్పాన్ని గురించిన కోరికను సరియైన మార్గంలో నడపాలని సలహాలను ఇస్తాయి. ఎవరికి సంకల్ప స్వేచ్ఛ వుంది, లేదా ఎవరు పూర్వనిశ్చిత నిర్ణయాలకు బద్ధులు అనే విషయాన్ని శోధించు. అలా చేస్తే, ఆ రెండు అభిప్రాయాలు కూడా అధిగమింపబడతాయి. ఈ ప్రశ్నలు ఎవరికి

ఉదయిస్తున్నాయో తెలుసుకో. దాన్ని ఆకళింపు చేసుకుని శాంతచిత్తంతో వుండు'' అని సూచించారు.

సంకల్ప స్వేచ్ఛ అనే సమస్య సృష్టికర్తయైన దేవుడిని ఒక విధమైన దిక్కుతోచని పరిస్థితిలోనికి నెట్టుతుందని వేదాంతుల అభిప్రాయం. దేవుడు మనిషికి సంకల్ప స్వేచ్ఛను ప్రసాదించివుంటే దేవుడిని సర్వశక్తి మంతుడిగా, సర్వజ్ఞుడిగా భావించలేము. మనిషికి సంకల్ప స్వేచ్ఛ లభిస్తే, ఏమి జరుగుతుందో దేవుడికి తెలియదు. ఎందుకంటే, ఏమి జరిగేదీ జనం యొక్క సంకల్పం మీద ఆధారపడి వుంటుంది. ఏ విషయం పైన కూడ భగవంతుడికి అదుపు వుండదు. కారణం ఏమిటంటే, అప్పుడు మనిషికి పరిస్థితులను మార్చే శక్తి వుంటుంది గనుక. అలా కాకుండ, దేవుడు సర్వజ్ఞుడు, శక్తిసంపన్నుడు అయితే, అన్నింటి మీద తన అదుపును వుంచుకుంటే మనిషికి సంకల్పించుకునే స్వేచ్ఛ వుండదు. ఏది ఎలా జరిగితే అలా నడచుకొనవలసి వస్తే దేవుడు నమ్మశక్యంకానంతగా క్రూరుడు, చపలచిత్తపరుడు అని భావించ వలసి వస్తుంది. సాధువులు, ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాలు, మానవుడిని మంచి వాడిగా బ్రతకమని సలహా ఇస్తాయి. కాని విధిని మార్చే శక్తి అతనికి లేదంటే అది క్రూరత్వమే అనిపిస్తుంది.

సమన్వయం

మరి, పరిస్థితిని సమన్వయపరచుకొనడం ఎలాగ? ఉదాహరణకు, చిత్రీకరించబడుతున్న సినిమాలో ప్రతి (నటి) లేదా నటుడు తనకు నిర్దేశించబడిన పాత్రను పోషిస్తారు. ఆ పాత్రలో ఎలా నటించాలో అంతకు ముందే వ్రాసి తయారుచేయబడిన ప్రణాళికను బట్టి వుంటుంది. ఆ నిర్దేశిత పాత్రను నటుడు ఆ విధంగా మాత్రమే

నటించాల్సి వుంటుంది. కాని చిత్రీకరించిన తరువాత ఏ మార్పూ చేయలేడు. నటుడు అలా పాత్రలో లీనమై నటిస్తాడే తప్ప అందులో తన పాత్ర యొక్క స్వభావం, దాని ఫలితాలతో ప్రభావితుడు కాడు. ఎందుకంటే తాను నటించేది ఒక పాత్రయేనని అతనికి తెలుసు. తెర మీద పాత్రధారి అయిన నటుడు పుట్టవచ్చు లేదా మరణించవచ్చు. చిత్రంలో అగ్ని ప్రమాదాలు, వరదలు మొదలైన దృశ్యాలు చేర్చబడి వుంటే కూడ తెర కాలదు, తడవదు. అంటే అలాంటి సంఘటనల వల్ల తెర ప్రభావితం కాదు.

అలాగే, నిత్యసత్యమై, మరణంలేని ఆత్మతో తన ఏకీకృతాన్ని గుర్తించిన మనిషి ఈ జీవన నాటకరంగంపై తన పాత్రను ఏ విధమైన భయం, ఆందోళన, ఆశ, వ్యసనాలకు లోనుకాకుండ తాను పోషించ వలసిన పాత్రను నిర్వహిస్తాడు. మనిషి తాను చేయాల్సిన కర్మలు, కర్తవ్యాలు, అన్నీ ముందే నిర్ణయింపబడి వుంటే, తాను, తన ఉనికి, సత్యమన్నది ఇక ఎక్కడ అని భావిస్తాడు. ఈ ఆలోచనాధోరణి ఒకే ప్రశ్నకు దారి తీస్తుంది: మరి నేనెవరు? ఆలోచనలు జరిపి, నిర్ణయాలు తీసుకునే అహంత యథార్థం కానప్పుడు, అదే సమయాన నేనంటూ వున్నానని తెలిసినప్పుడు, 'నేను' అన్నది నిజంగా వున్నానా? రమణ మహర్షి ప్రబోధించిన అన్వేషణామార్గంలో మానసిక స్థాయిలో ఇలా ఆలోచనాసరళి సాగడం ప్రాథమిక దశ మాత్రమే. కాని అసలైన ఆత్మాన్వేషణకు ఈ ధోరణి సుగమం చేస్తుంది. అది: "మనకు ఏమి జరుగుతుందో దానికి ఇతరులు బాధ్యులు కారు. ఏది ఏ రకంగా జరిగినా సరే, ఫలితాలు ఎట్లాగున్నా సరే, వాటికి వారు పనిముట్లు మాత్రమే".

బ్రహ్మశ్రీ నొచ్చూర్ వెంకటరామన్ గారి పరిచయం

శ్రీ రమణ చరణతీర్థులైన శ్రీ నొచ్చూర్ వెంకటరామన్ గారు హైదరాబాదు శ్రీ రమణకేంద్రము నందు అరుణాచల పంచరత్నముపై డిసెంబరు 10వ తేదీ నుండి 14వ తేదీ వరకు ఆంగ్లమునందు ప్రవచించెదరని తెలియచేయుటకు సంతోషించుచున్నాము. శ్రీ నొచ్చూర్ వెంకటరామన్ గారిని పరిచయం చేయు అవసరము లేకున్నను, వారు హైదరాబాదు శ్రీ రమణకేంద్రమునకు మొదటిసారిగా వచ్చుచుండుటవలన ఈ వివరణ ఇచ్చుచున్నాము.

వారు తమ ఉనికిని మరియు జీవితమును శ్రీరమణులకే అర్పణము గావించిరనుటలో అతిశయము లేదు. నొచ్చూర్ వెంకటరామన్ గారు తమ పదమూడవ ఏట శ్రీరమణుల గురించి విని ఆ చిన్న వయసు నందే భగవానుల అనుగ్రహమనెడి వలయందు చిక్కుకుని, తమ పద్దెనిమిదవ ఏటినుండి రమణుల బోధలపై మళయాళము నందు, తన మాతృభాషయైన తమిళమునందు, తదుపరి ఆంగ్లమునందు ప్రవచనములు ఇచ్చుట ప్రారంభించిరని శ్రీరమణాశ్రమమునకు చెందిన శ్రీ కే.వి.ఎన్.గారు తెలియచేసిరి. వీరు సంస్కృతము నందలి దాదాపు అన్ని వేదాంత గ్రంథముల సారమును లోతుగా పఠించటమే కాక, మళయాళ, తమిళములలోని అనేక వేదాంత గ్రంథములు పఠించిరి. బహుముఖ ప్రజ్ఞతో మరియు అనితర జ్ఞాపకశక్తితో మూడు భాషలయందు, శ్రోతలకు అర్థమగురీతిలో ప్రవచించగల నేర్పరి.

శ్రీ నొచ్చూర్‌గారు 'రమణుల బోధ' అనెడి జ్ఞానాంజనముతో జ్ఞాన నేత్రము వికసించినవారై పూర్తిగా రమణులకు శరణాగతి చెందిరి.

భగవాన్ పలికిన ప్రతిమాటను తారకమంత్రముగా భావించి, వాటిని లోతుగా అధ్యయనం చేసిన ధన్యజీవి. వేదికనలంకరించినప్పుడు, సర్వము పరిత్యజించిన యోగివలె ఉండి, తాము చదివినది చెప్పినట్లుకాకుండా, అంతరంగమునుండి ప్రసంగించునట్లుండును. వీరి రచనలు కూడా అంతే.

సాధకులందరు వీరి ప్రవచనములు విని సాధనామార్గమునందు పురోగమించాలని కోరుతూ, శ్రీరమణ భక్తులందరినీ ఈ ప్రవచనములకు ఆహ్వానించుచున్నాము.

శ్రీ నొచ్చూర్ వెంకటరామన్ గారి అరుణాచల పంచరత్న ప్రవచన వివరాలు:

ఆదివారం: డిసెంబర్ 10వ తేదీ - ఉదయం 9.30 - 10.30 వరకు

డిసెంబరు 11వ తేదీ - 14వ తేదీ

ఉదయం 8.00 - 9.00 వరకు

వేదిక: శ్రీరమణ కేంద్రము, తిలక్‌నగర్ జంక్షన్, శివమ్ రోడ్, బతుకమ్మ కుంట, హైదరాబాద్.

పాలకవర్గం

శ్రీరమణకేంద్రము

హైదరాబాద్

భగవాన్ రమణుల దైవిక లీలలు

- మల్లాది ఫణిమాల

౨. సులభమైన న్యాయము

వేరు వేరు పదార్థములను రుబ్బుతూ అందుకు చాలా బరువైన పాత్రమును తరచు వాడుటవలన భగవాన్ వేళ్ళు బాగా నొప్పితో కూడిన వాపును కలిగియుండుట గమనించిన విశ్వనాథస్వామి కొన్నిరోజులు భగవాన్‌ను రుబ్బుట మానమని ప్రాధేయపడిరి. భగవాన్ అతని విన్నపము వినక రుబ్బుటను కొనసాగించిరి. ఒక రోజు విశ్వనాధస్వామి ఉదయము చాలా తొందరగా లేచి భగవాన్ వంటశాలకు వచ్చుటకు ముందే అన్నియు రుబ్బుట పూర్తి చేసిరి. భగవాన్ వచ్చి "విశ్వనాథా! ఈ రోజు నీవే పనంతయు ఎందుకు చేసితివి" అని అడిగిరి. "నొప్పితో కూడిన వాపు కల ఆ వేలితో మీరు రుబ్బుట నేనెంత మాత్రము చూడలేకుంటిని. మీరు వంటశాలకు వచ్చుటకు ముందే పని పూర్తి కాకున్నచో మిమ్ములను పనిచేయకుండా దూరముగా నుంచలేనని నాకు తెలియును. అందు వలన నేను మీరు వచ్చుటకు ముందే పని అంతయు పూర్తి చేసితిని" అని విశ్వనాథస్వామి చెప్పిరి.

"చూడు, మొదటి రోజులలో నేను భిక్ష కోసం బయటికి వెళ్ళేవాడిని. ఆశ్రమము ఏర్పడిన పిదప నేను ఇక్కడ కూర్చుని ఉచితముగా భోజనము చేయుచుంటిని. అందువలన నేను వంటశాలయందు పనిచేసి నాకు భోజనము సమకూర్చుచున్న ఆశ్రమమునకు ఈ విధముగా బదులు తీర్చుటకు నిర్ణయించుకుంటిని. ఈ రోజు నా పని అంతయు నీవు చేసితివి. అందువలన నేను భోజనము చేయుట న్యాయము కాదు. నేనే వేరేదైనా పనిచేయవలసియున్నది. నీవు నా

పనిచేసితివి కనుక ఈ రోజు నీ బట్టలు నన్ను ఉతకనీయుము'' అని భగవాన్ చెప్పిరి. విశ్వనాథస్వామి భగవాన్ పడిన బాధకు, వారి న్యాయ నిర్ణయమునకు ఆశ్చర్యచకితులైరి.

3. శివ శివా!!

ఒకసారి వేలచ్చేరి మణి అయ్యర్ గారి కుటుంబ సభ్యులందరూ శ్రీ శృంగేరి జగద్గురు స్వామిజీ నుంచి ఉపదేశము పొందుటకు శృంగేరి వెళ్ళారు. ''భగవాన్ మాత్రమే నా గురువు. నేను వారి నుంచి మాత్రమే మంత్రోపదేశమును పొందుదును,'' అంటూ మణి అయ్యర్ శృంగేరికి వెళ్ళలేదు. వారు తిరువణ్ణామలై వచ్చిరి. మణి అయ్యర్ భగవాన్‌ను మంత్రోపదేశమును చేయమని కోరిరి. భగవాన్, ''ఆత్మ విచారమే ఉత్తమమైన మంత్రమని'' చెప్పిరి. కాని మణి అయ్యర్ తాననుకున్నది పొందదల్చిరి. తనకు కావల్సినది పొందుటలో ఆయన చాలా ధృడముగా వ్యవహరింతురని ఆయనకు పేరు కలదు. అసలు ఆయన ముద్దు పేరు ''పోకిరిమణి'' (రౌడీమణి). అతని పేరుకు తగ్గట్లే మణి అయ్యర్ ధైర్యముతో కూడిన తెగువను ప్రదర్శించిరి. ఆయన భగవాన్ పాత హాలు నుండి బయటకువచ్చు సమయమునందు, గుమ్మము వద్ద అడ్డముగా నిలబడి, తమకు మంత్రోపదేశము చేయనిదే భగవాన్‌ను బయటకు వెళ్ళనీయనని చెప్పిరి. భగవాన్ మణి అయ్యర్ భుజముపై తట్టి, చేతులను కుదుపుతూ, ''నీవు ఎందుకు ఇలా నటించుచున్నావు? కదలక, నిశ్చలముగా కూర్చుని ''శివ శివా!'' అని ఎందుకు జపించవు?'' అనిరి. వెంటనే మణి అయ్యర్ భగవాన్ పాదములపైబడి 'శివ శివ' అని జపించుట ప్రారంభించిరి. తమ గురువైన భగవాన్ నుండి ఈ మంత్రమును పొందుటతో ఉత్తేజముతో నిండినవారై, ఆ క్షణము నుంచి

‘శివ శివా’ అనెడి మంత్రము నిరాటంకముగా జపించుట ప్రారంభించిరి.

కొన్ని సంవత్సరములు గడిచినవి. తమ అంత్యకాలము సమీపించినదని మణి అయ్యర్‌కు తోచినది. ఆయన తిరువణ్ణామలై వెళ్ళి, కొన్ని రోజులు భగవాన్‌తో గడిపిరి. ప్రతిరోజు, ఆయన హాలునందు నేలపై, ‘శివ, శివా’ అని జపించుచూ పొర్లెడివారు. భగవాన్ ఆయనను ఈ కఠినతరమైన ప్రదక్షిణను ఆపుటకు ప్రయత్నించగా, కన్నీటితో, “భగవాన్! మీ పట్ల నాకు గల కృతజ్ఞతను తెలియచేయుటకు నాకు తెలిసిన మార్గము ఇదొక్కటే. దయచేసి నన్ను ఆపకండి. ఇది నా పూజగా గ్రహించండి, నా గురుదేవా!” అని మణి అయ్యర్ భగవాన్‌ను ప్రార్థించిరి.

ఇంటికి వచ్చిన పిమ్మట మణి అయ్యర్ తన భార్యతో, “నాకు చివరి ఘడియలు సమీపించినవి. ఏమీ భయపడనవసరం లేదు. నేను భగవాన్‌తో గడుపుటకు వెళ్ళుచుంటిని. ఒంటరినైతినని చింతింపవలదు. నీవు నన్ను నలభైరోజులలో కలిసెదవు. భగవాన్ నాకు ఆ నమ్మకమును ఇచ్చిరి” అని చెప్పిరి.

మణి అయ్యర్ మాటలు ఖచ్చితమని నిరూపించబడినవి. కొద్ది కాలమునకే ఆయన అరుణాచలేశ్వరుని యందు ఐక్యమొందిరి. నలభై రోజుల తరువాత ఆయన భార్య ఆయనను అనుసరించిరి.

సర్వం శ్రీ రమణార్పణమస్తు

The unfathomable Sri Bhagavan

Gudipati Venkata Chalam

(Translated from Telugu by G.Srihari Rao)

It is not possible for others to understand the state of the great ones who have realised the Self. Their conduct in day-to-day life will be distinct and different. It is not just that. The living style and teaching methods will be significantly different from one realised soul to another. Some choose to live in the society, groom disciples and live in their Ashrams. Some move about relentlessly. Some sing; some argue; some teach and some are silent. Some are altogether invisible. Some get into conflicts and become targets of public ire. But nothing affects them. They are steadfast in their speech and actions. Some are respected and some are blamed.

When the whole thing is analysed, it becomes clear that this dichotomy is not of their making but is the will of the Lord. They are completely insulated from whatever happens to them and whatever happens around them. They are beyond the comprehension of ordinary beings. This is because the mortals act as per the dictates of the mind. Due to this, ordinary folk can understand each other at least to some extent. But the minds of the Jnanis, are totally annihilated and they behave altogether differently. There will be several contradictions in their relationships and life's incidents. There will be perceivable reasons for some of their actions and none for some others. Some of their actions will appear to be either those of a mentally deranged person or of a despotic dictator. They are unaffected by the consequences of their actions. The yogi of Vakkalanka used to kick anybody in the chest who approached him. Nobody used to retaliate. The pain and humiliation are only for those who

are kicked. But if someone were to beat the yogi, he would not even know that he was beaten.

There are so many things in Bhagavan's life which are beyond comprehension. Those who do not believe that Bhagavan is beyond all dualities and that he is the very Lord of the Universe, cannot understand him even a bit, because he is not an ordinary mortal. It is sheer ignorance to look for reasons or to criticize him for the contradictions one sees in him. Bhagavan used to speak and act in a fashion that is relevant to a person or a situation.

We cannot make any statement regarding the relationship between Bhagavan and what goes on around him. There is a relationship and there is not. Do we say that there is a relationship between the Lord and the atrocities that take place in the world? The ashram authorities and the ashram inmates used to do several things, knowing fully well that Bhagavan did not approve of them. Bhagavan never noticed them till he saw with his own eyes or heard with his own ears. On occasions he chose to keep quiet. When visitors reported to Bhagavan about what they thought were atrocities, the partiality, the extraction of money and other unfair things, he is reported to have reacted as, "Why did you come here? Have you come all the way to identify and rectify the mistakes being committed in the Ashram? Is there nothing to reform in your own place? Why don't you attend to the purpose for which you have come?"

When the complaint was that there was misappropriation of money and that the primary objective seemed to be making money, Bhagavan is said to have responded, "They came for the sake of money. If you too have the same objective, join them. Maybe they will give you a share."

Bhagavan never liked begging in his name. He strongly condemned fund collection for the Ashram temple that cost

lakhs of rupees. But who listened to him? However, he used to critically examine the construction that was being done against his wishes, in the middle of the night with the help of a torch light. When the construction was completed, he went to the temple in the night and stood for ten minutes placing his hands on the Sri Chakra that was installed in the sanctum sanctorum. Ritualistic worship, processions, celebrations – Sri Bhagavan did not care for these. Offering coconuts, waving the camphor light (*Harathi)* and sprinkling of flowers were particularly detested by him. When his birthday was celebrated as *Jayanthi*, he was a detached onlooker and sat where he was asked to sit. And yet, when the Harathi was brought to him after service to the Deities, he used to respectfully press the Harathi light to his eyes and wear the *Vibhuthi* (sacred ashes).

When he was sick, he declined the use of medicines. But then, when the devotees were depressed or when they beseeched him, he relented by saying, "All right, give it to me." He swallowed anything that was given to him. The devotees who visited him used to prostrate before him. But Bhagavan did not even turn his head towards them. On occasions however, he, who used to gaze into eternity, suddenly would look at them, converse with them, laugh and make enquiries about their welfare. He had some special concern and soft corner for people who came from far –off places; the elderly who had difficulty in walking and the tiny tots.

High ranking officials, beggars, the rich, the monks, the devotees, good looking women – nobody could attract his attention. Some used to pester him with a load of questions. He would not respond. But then he would call somebody and talk to him about several things. When some people opened a conversation with him for no apparent reason, he would ignore them. Sometimes he was harsh with some people. He would

mock and make fun of some others to the amusement of all around.

He appeared in the dreams of devotees, who left the ashram, and called them back. Or else, the devotee himself would feel restless and feel pulled towards Bhagavan. Not minding the distance and the difficulties, he would rush to the ashram. But when he came, Bhagavan would not look at him for days on end; not even smile.Bhagavan would have spoken to many others meanwhile, making kind enquiries! People who came off from far off places and had to rush back were forced to stay back for days on end with their doubts and turmoil. What holds the devotees to him, what annihilates their ego and what was really needed for them were carried out by Bhagavan in a silent and natural way.

When things were done in the ashram which were counter to his instructions or was not to his liking, he would sometimes call the people responsible and pull them up. But if they paid no heed, he would keep quiet. On many an occasion, ashram authorities clamped rules and regulations on Bhagavan himself! Without Bhagavan's consent, a decision was taken to close the doors of the hall between noon and 3PM to prevent visitors from approaching Bhagavan. When Bhagavan enquired about the reason for this, he was told, "For the sake of your health." When Bhagavan insisted on keeping the doors open 24 hours of the day, they did not comply with his wish. Bhagavan came out of the hall and sat out. Even then the ashram authorities did not follow his instructions. They kept on pleading with him. Finally, Bhagavan had to toe their line and confine himself to the hall.

To be Continued

(**This is Part 1** of a free translation of *Prastavana,* the preface to Sri Chalam's Telugu book 'Smrutulu')

Introducing Brahmasri Nochur Sri Venkataraman

Sri Ramana Kendram Hyderabad is delighted to inform the devotees that Sri Ramanacharanatirtha Nochur Sri Venkataraman will be delivering lectures on **Arunachala Pancharatna** by Bhagavan for 5 days from 10th - 14th December, 2017. The lectures will be conducted in English.

Though Nochurji needs no introduction, this is the first time he will be visiting our Kendram, and hence this introduction. The best way to describe him will be:**he lives, moves and has his being in Sri Ramana.** Shri KVS of Sri Ramanasramam has this to say about Nochurji: "Venkataraman is one of those blessed ones who were caught young in Bhagavan's net of grace. He was barely thirteen when he heard of Bhagavan and the Name cast a spell on him, and from the age of eighteen he started discoursing on Bhagavan's teaching, first in Malayalam, then in his mother tongue Tamil and then in English. He is an unusually brilliant young man and lightning-quick on the uptake. His memory is incredible and he is endowed with an extraordinarily clear vision of the Vedantic truth, deeply read in almost every Vedantic work in Sanskrit and many in Tamil and Malayalam and has a great capacity to communicate to large audiences in three languages with astonishing lucidity. He is totally devoted to Bhagavan whose life and teachings have proved to be his *jnaanaanjana* (the ointment of knowledge) which have opened his eyes of wisdom. He treats every word of Bhagavan as his *Taaraka Mantra* (liberating mantra) and seems to have done a great deal of deep contemplation on his words. Above all, he is totally mindful in living by the words of Bhagavan. Even when he scintillates on the dais, he seems impersonal, and at other times he is silent to a fault. He is blissfully bereft of even

legitimate pride. He speaks and writes more from experience than from his prodigious erudition and memory".

We take the opportunity to invite all those interested to attend these discourses and derive benefit in their *sadhana.*

Schedule of Sri Nochurji's discourse on Arunachala Pancharatna :

Sunday-10th December - 9.30-10.30 am.

11th-14th December - 8.00-9.00 am.

Venue: Sri Ramana Kendram, Tilak Nagar Junction, Shivam Road, Bathakammakunta, Hyderabad

Executive Committee, Sri Ramana Kendram

* * *

Saayujyam - Absolute Union

V.Krithivasan

In the *sastras*, the state of *mukthi* (Liberation) is described in a variety of ways. Depending on the state of mind and the path chosen by those who are desirous of Liberation, the nature of Liberation is expounded. The kinds of mukthi listed in our sastras are: *Saalokyam*, *Saameepyam, Saarupyam* and *Saayujyam.* To reside in the same *loka*(world) as the God one is worshipping is called as Saalokyamukthi ; for example for Saivites, Kailash is the Abode of Lord Siva and a Saivite determines that being in *Kailash* is Liberation ; devotees of Vishnu feel that to be able to take one's residence in *Vaikuntham* is Liberation. Even there, instead of living far away from the Lord, if he can be nearer to his chosen God, he is considered to have attained Saameepya (which means nearness) mukthi. With an intense *bhakthi* for the Lord, when the devotee even assumes the divine form of the Lord, it will qualify as Saarupyamukthi.

On the other hand, if one merges with the Lord, by losing one's ego or individuality totally and remains in absolute Union with Him, that would be called as Saayujyamukthi. Bhagavan says that this last one is what one should aim for, as according to him, any state where the ego survives is not the final state. Bhagavan repeatedly says, in his conversations and in his writings, "Why do you want to analyse the nature of Liberation and engage in arguments before reaching that State and experiencing it first hand? You must move away from concepts of Liberation and discussions about them and take up serious *sadhana* and taste it yourself. This is *aparoksha jnanam* (which means non-indirect knowledge or Real Knowledge. Knowledge gained using the medium of mind or buddhi will be relative or indirect means of knowledge)."

The limitations imposed by the ego form the bondages blocking the state of Liberation. Unless the ego drops off, objective or indirect knowledge which causes bondages will not go. That is why all the religions, without exception, emphasize that ego must be subdued and eliminated. Ramana Siddhantam is also the same.

Approaching the whole thing from an entirely different level, Bhagavan says that Liberation is not something to be gained afresh; it is our very nature. If it were to be something new, different from our essential nature, it can be lost too! Hence it would not be worth pursuing. According to Bhagavan, the experience of being a jiva, an embodied soul, is what is unnatural. Having separated oneself from one's Source and taking oneself to be a limited individual, one deals with the world that is the creation of the individual mind. Yes, it is the mind alone that causes the world we imagine ourselves to be in. He asks us this question, "Has anyone seen a world without a body-mind mechanism functioning?" This unnatural separation from the

Source is what is called as the Original Sin and in Vedantic parlance, ignorance or *maya*. Such a mind, beset with limitations, searches for lasting happiness and not finding it, looks for Liberation. The mind tries to overcome its limitations in various ways (calling them as *sadhanas*) forgetting that these limitations are, to start with, its own making- by its act of having separated itself from its Source. He says in Ulladu Narpadu Anubandham: "***Get rid of the mind (or ego) that has caused the separation by the enquiry, who wants fruits of action? Who has vibhakthi (division from the Whole)? Who is dis-united (from the Source)? Who has ignorance? These are indeed the paths of karma yoga, Bhakthi Yoga, Raja Yoga and Jnana Yoga***" –Verse 14. Elsewhere he says that Realisation is always there; the spiritual practices are suggested only for getting rid of the notion that one is not Realised. In other words, sadhanas are undertaken only to 'un-realise' the false. Reality is never absent but only hidden from view.

An interesting incident in Bhagavan's life illustrates Bhagavan's emphasis on uninterrupted Union with the Source, God or Self. When Bhagavan was in the Virupaksha cave, a Dikshitar (priest) from Chidambaram used to visit Bhagavan. He used to stay in the town and would have Bhagavan's darshan daily. Whenever he had the opportunity, he would request Bhagavan to visit the famous Chidambaram temple. He would appeal to Bhagavan in this way: "Swami! Amongst all the temples in the south, don't you know that Chidambaram which represents the subtlest of elements, Akasha (space) is the holiest? You must visit this sacred place and have the Darshan of Lord Nataraja." Bhagavan would not respond to this, generally. Once, when he requested Bhagavan to visit Chidambaram, Bhagavan decided to put an end to such requests, and so he wrote a verse on a piece of paper and gave it to the

Dikshitar. The verse (which has been included as the first verse in Navamani Maalai) runs like this: "By nature, Easwara is still, immobile. In Chidambaram though, He is engaged in His Cosmic Dance, motivating Goddess Sakthi, who is normally full of Peace, to also dance in His Presence. Thus in that sacred place, both have given up Their nature. On the other hand, here in Arunachalam, Sakthi has become one with Siva, both retaining their Still, Changeless nature, making this as the foremost among holy places". Bhagavan is implying that the greatness of Arunachala Kshetram arises out of the inseparable, Absolute Union of the Mother with Easwara. This is a great example of Saayujyam, Oneness.

In Skanda Puranam, there is reference to Goddess Uma's reaction when She witnessed the disappearance of Lord Siva's divine Form. When Bhasmasura obtained a boon from Siva by which he got the power of turning anything into ashes by the touch of his hand, he wanted to test this power on Lord Siva Himself! Knowing this demon's intention, Lord Siva withdraws His form and disappears. When Goddess Uma witnesses Her Beloved disappearing, unable to bear that separation, She melts into a pool of water. Lord Vishnu then intervenes and tricks Bhasmasura to burn himself to ashes. After this, Lord Siva assumes His form and so does Uma. But Lord Siva ordains that the pool of water, the symbol of Uma's great love for Him be left as it was. This pool came to be known as the Saravana Pond, in which Lord Subrahmanya would later take His manifestation. The significance of this Puranic story is that a brief interruption in the Union with Easwara was enough to cause the Mother to melt, literally.

It is amazing that this story repeated itself in Bhagavan's life too. We all know that Bhagavan composed Akshara Mana Maalai when he went around the hill once. The *bhaavam*

adopted by Bhagavan in this matchless composition was that of a bride longing for union with her Beloved Arunachala. The spectrum of emotions displayed in these moving verses cover a whole range: adoring, pleading, cajoling, surrendering, scolding, threatening and so on. In one place, he is reported to have literally melted into tears, as Mother Uma did! When he composed Verse 34, wherein he says, "Arunachala! If You do not merge in me and stay united with me, my body will melt and I will drown in my own tears", it is reported that from every pore of his body, water gushed out drenching him thoroughly! The very thought of separation for the briefest of moments had the same effect on him as seen in the Puranic story of Mother Uma. This in my opinion is an even greater example of Saayujyam, Absolute Union.

* * *

Bhagavan's Grace and Name

Sri Swami Ramdas
(Anandashram, Kanhangad).

Sri Ramana Maharshi was in all respects a remarkable Saint. After realising the Eternal, he lived in the Eternal. His advent was a veritable blessing on this earth. By his contact thousands were saved from the clutches of doubt and sorrow. He lived what he preached and preached what he lived. He exerted a wonderful influence and created in the hearts of ignorant men and women a consciousness of their inherent Divinity. He awakened the sleeping soul to the awareness of its immortal and all-blissful nature.

By his very presence he rid the hearts of people of their base and unbridled passions. The faithful derived the greatest benefit by communion with him.

Ramdas thinks it will not be inappropriate to recall here his own experiences, thirty years ago, at Tiruvannamalai and to describe how,by having darshan of Sri Ramana Maharshi, he was prepared for the Universal Vision he had a few days afterwards, on the sacred Arunachala Hill. It came about in this way. Soon after Ramdas had the Sagundarshan of God in the form of Sri Krishna, he left Mangalore, as prompted by the Lord, and went about wandering from place to place. In the course of these wanderings, God in His own mysterious way, took Ramdas to Tiruvannamalai.Ramdas' condition in those days was like that of a child, waiting always for the mother's guidance. He had absolutely no *sankalpas* or plans of any sort. So when a Tamilian Sadhu asked Ramdas to accompany him to Tirnvannamalai, Ramdas readily obeyed and simply followed the Sadhu. The latter took him to Sri Ramana Maharshi. The very sight of the Maharshi left an indelible impression on Ramdas. Ramana Maharshi stands for Nirguna Brahman and Universal Vision. So he poured into Ramdas the necessary power and Grace to obtain this Vision.After obtaining Maharshi's darshan, Ramdas went up the Arunachala Hill and remained there in a cave. During his stay in the cave, Ramdas was chanting Ram Mantra day and night. He had absolutely no sleep and for food he used to take only a small quantity of boiled rice, which he himself prepared out of the alms he got. After twenty days' stay in the cave, in the above manner, one morning Ramdas's eyes were filled with a strange dazzling light and he realised the Presence of the Divine everywhere. This new vision of the Universal gave him such waves of ecstatic bliss that he started running about here and there on the hill, embracing the trees and rocks, shouting in joy 'this is my Ram, this is my Ram'. He could not resist the rising ecstasy. This was his first experience of the Universal Vision.

Saints are beacons. They show the path to mankind. The influence of Saints and Sages like Sri RamanaMaharshi cannot be lost on the world. India is a chosen country, a land of religion. By the blessing and power of our innumerable Saints and Rishis India shall rise as a spiritual luminary to dispel the dark forces of chaos and destruction and restore a reign of concord, unity and peace among the nations of the earth. In carrying out this mission India's weapon shall be universal love. Her ideals are based on the Universal Vision. Hence her motto should be universal service. Her watchword should be the Name of the universal God.

The Divine Name is pregnant with a power to transform the world. It can create light where there is darkness, love where there is hate, order where there is chaos and happiness where there is misery. The Name can change the entire atmosphere of the world from one of bitterness, ill-will and hate to that of mutual love, goodwill and trust. For, the Name is God Himself. To bring nearer the day of human liberation from the sway of hatred and misery, the way is the assertion of the supremacy of God over all things and keeping the mind in tune with the Universal by the chanting of the Divine Name. May the nectar of the Divine Name flow in ceaseless streams through the hearts of all devotees and usher in an age of harmony, brotherhood and peace in the -world!

(Source: Call Divine, 1954)

* * *

Deepavali festival signifies the great Self-effulgence which shines after destroying the reflected artificial light (i.e. the ego) Narakasura, who was ruling this filthy body which is the form of hell, as I.

(Garland of Guru's Sayings, 183)

Siruthonda Nayanar
And His Extraordinary Sacrifice

(Siruthondar is the 41st Nayanmar in the list of 63 Saivite Saints in Peria Puranam. He is called Dabhra Bhaktha in Sivabhaktha Vilasam.)

The demands made on this matchless devotee by Lord Siva has not been made on anyone else. Was he tested, as people think, with what can be considered as 'cruel demands'? If so why? For this we have to dig into Siruthondar's past. We must also remember that the Lord does not "test" you if He thinks you cannot pass the test! So it means that He wanted to show to the world that this extraordinary devotee can rise to any level of sacrifice, driven solely by his Love for the Lord.

This devotee liked to call himself in all humility as Siru (meaning small in Tamil) –Thondar (servant). He worked as the General of the army of the Pallava king, Narasimha Varma. He was known as Paranjyothi then. History lessons talk about violent wars, betrayals and mass murders and plundering that were the results of the enmity between this Pallava and the Chalukya king Pulikeshin II who ruled from the city of Vatapi. In their final encounter, the entire city of Vatapi was set on fire by the Pallava army. Paranjyothi led this assault. Just as the Kalinga war disgusted Ashoka, this "cruel" war disgusted Paranjyothi. He resigned as the Army general and settled down into life of utmost devotion to Lord Siva. Now we know the reason for the "cruel" demands of the Lord! It was out of compassion that His devotee should exhaust his Karmas in this life itself that He asked for the utmost sacrifice. He knew that His devotee had it in him to give what He wanted.

After giving up his job as the Chief of the Pallava King's army, Paranjyoti chose his native village called Tiru- Senkattan-

kudi on the banks of Cauveri, for his life of devotion. He was married to a devout lady by name Mangai Nallal. They had a son named Seeralan. The couple was very particular to have their food only after hosting a lunch to Shiva devotees daily. They served whatever the devotees wished. One day no one turned up. Not in the habit of eating without offering food to a Shiva devotee, Siruthondar left the house in search of a devotee. When he was out, a Shiva Yogi, dressed in the attire of a North Indian Bhairagi (Bhairava), knocked on the door. His wife and her maid welcomed the Yogi and invited him for lunch. He said that he would not accept the invitation when the male head of the house was absent and that he would wait near the tree at the temple for Easwara, known as Ganapatheeswara. When Siruthondar returned he was overjoyed to hear that a Shiva Yogi was waiting at the temple. He rushed to meet him and was captivated by the lustre emanating from the Yogi dressed as a Bhairagi. He extended his invitation for lunch to him. The Shiva Yogi said that the type of food he liked to have was dictated by his religious practices and as such could not be fulfilled by anyone generally. Eager to serve the divine-looking Yogi, Siruthondar promised that whatever he wanted would be prepared and served to him. The Bhairagi put forth his requirements: "I break my fast once in six months and today is the day. I eat the meat of a human child, a boy of around five years, without any blemishes in the body. He must be cut to pieces for making a human curry; his mother should willingly hold him while the father does the cutting. The parents of the boy themselves must cook these pieces without any remorse. I will eat this child-curry served on a plantain leaf". The first thought that came to the mind of Siruthondar was, "I am saved! I do not have to go in search of a child, as I have a son who meets all the requirements!" Siruthondar assured the Shiva Yogi that he will come to fetch

him after the food for him was prepared. He went home and told his wife all the details and looked at her anxiously. The devout wife, though she was shocked initially when she understood what it meant, quickly reconciled to the task ahead- her only consolation being that they can render this service to the Shiva Yogi. Once his wife approved of his plan, Siruthondar ran to the nearby school where Seeralan was studying and took him home. They bathed him and carried out the unthinkable task, all the time marveling at the great good fortune of their child in becoming food unto the Shiva Yogi! As for us, we can only marvel at their supreme sacrifice and unbelievable devotion!

After the meal for the Yogi was prepared as he wanted it, Siruthondar ran again to the temple and invited the Shiva Yogi to his house. On a plantain leaf the meat of the child was served to the Shiva Yogi. Siruthondar stood near the Yogi, with head bowed in utter devotion. His mind was only consumed with the thought that the Yogi would be able to eat after fasting for six months. Then the Yogi made another unanticipated demand: "I won't eat alone! Call some more devotees to eat with me!" Siruthondar told him that even earlier in the day, he could not find any Shiva devotee. The Yogi then said, "It does not matter. Who can be a greater devotee than you? Come, share this food!" He asked the wife to spread another leaf. Even then Siruthondar did not flinch. When he was about to sit down to eat, the Yogi asked Siruthondar, "Where is your son? Call him too!" Siruthondar hesitated, and almost broke down saying, "He will not be of any use now!" What a wonderful reply, not revealing even then that it was his son whose meat was being served! The Yogi by now was terribly insistent that Siruthondar should fetch his son. Not willing to say no to him, Siruthondar and his amazing wife went up to the entrance and made a pretension of calling their son, "Seerala, darling! Come!"

Wonder of wonders, as soon as they called out, the parents heard running footsteps, and there appeared Seeralan, in flesh and blood, who ran to them and hugged them! Overwhelmed, Siruthondar and his wife turned to look at the Yogi. The Yogi was not to be seen and neither the leaf nor the meat on it. The Bhairava Yogi appeared in His true Form, along with Mother Parvathi and Skanda. The story goes that the residents of the entire village were granted Their Darsan. The entire family of Siruthondar, including the maid servant ascended to Kailash in full view of the people of the village of Tiru-Sengattan-Kudi.

But the story afterwards is even more interesting. This is not in Peria Puranam, but is a *Karna Parampara* (hearsay) story. When the Pallava king came to know that his employee, Paranjyothi had the great good fortune to have the darsan of Lord Shiva, and be absorbed in Him, he became envious. He fervently prayed to the Lord that he should also be granted the unusual vision of the Lord as the North Indian Bhairagi! As the intensity of this prayer reached a peak, Lord Shiva appeared in the dream as He had appeared before Siruthondar. The king was captivated by the form of the Lord. On waking up, he called his best Stapathi and described his vision. He wanted the Stapathi to make a statue of the Lord forthwith based on the vision he had. In a kingly manner he threatened to punish the Stapathi if he did not complete the statue in time!

The work of making the statue began in right earnest. But however much this expert Stapathi tried, he could not get aright the *Pancha Loha* (combination of five metals) statue the king had described. The metals just would not melt properly and form the statue. The Stapathi was getting desperate. It was summer and his team was working round the clock without any result.One hot afternoon, an old couple, dressed strangely, came to the place where the statue was getting made. They asked for water.

The Stapathi did not bother to grant their request. They repeatedly pleaded with the team that they were dying of thirst. The stapathi contemptuously replied, “Can’t you see we are desperately working to meet the king’s deadline and save ourselves? Where can we go for water? If you want to drink something, only this boiling, molten metal is available. Help yourselves!” The old man with the funny attire, walked up to the cauldron of boiling liquid metal, lifted it and to the utter amazement of everyone, drank it! He transformed into a statue! The form that the king had seen in his dream finally emerged as the statue. This statue of the Bhairagi Shiva Yogi is kept in a separate sannidhi in this temple.

Even today, the day of the supreme sacrifice of Siruthondar and his family is celebrated in the village with utmost veneration.

* * *

Finding the Way Out

For a while after the construction of the old hall, the cooking was done there itself. There was a chimney to allow the smoke to escape. This chimney was enclosed on all four sides with iron sheets. There was an opening in the bottom. One day, a beautiful bird somehow entered the chimney through the opening and got caught inside. It fluttered and struggled to get out, but could not find a way out. It tried to fly out of the top, but it could not get to the top, in spite of its most frantic attempts. Bhagavan said, “Leave it alone. It will find its own way out.”

Eventually, the bird gave up its struggle and allowed itself to slip down to the bottom of the chimney. Reaching the opening at the bottom, the bird was finally able to escape the confinement of the chimney and it happily flew out and soared away into the sky.Then Bhagavan said, “The bird’s natural home is the limitless sky, but it got caught in the confined space within the

chimney. It forgot the way in, and tried to find a way out. By trying to climb higher within the chimney, it became more and more confused and scared. Once it gave up its struggle and allowed itself to slip down, it found its way out of the confined space and flew out into the open sky.

The jiva is also like the bird. When he starts identifying himself with the body, he forgets that he is actually limitless and free. The bird's efforts were directed towards rising higher and higher in its search for a way out. So also the jiva's misdirected attempts to get out of the confines of worldly life only lead to further bondage in the ties of karma. Just as the bird tried to use its capacity for flight as a tool for escape, the jiva usually tries to use his natural tendency for activity (karma) to find liberation from karma. When the bird gave up all attempts to fly, it slipped down and found its way out. In the same way, when the jiva withdraws from all worldly activity and stays still, he finds his way to liberation from all bonds."

(Source: Ramana Tiruvilayadal Thirattu)

Life Subscription (15 years): Rs.500/- Annual Subscription: Rs.50/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques. Outside India **U.S.$125. (Life) U.S. $ 10 (Annual).**

Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed and Published by **Sri P. Keshava Reddy** on behalf of **Sri Ramana Kendram** and printed at Reddy Printers, 1-9-809, Adikmet, Hyderabad - 500 044 and published from **Sri Ramana Kendram** at 2-2-1109/A, Batakammakunta, Hyderabad - 500 013, Editor : **Sri V. Krithivasan**

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@sriramanamaharshi.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Mobile: 09244937292, website: www.sriramanamaharshi.org